

Chúng ta đang sống trong một thời đại mà nền tảng gia đình bị tấn công và đang lung lay hơn bao giờ hết. Nhiều người ngày nay không còn xem hôn nhân là chuyện quan trọng của cuộc đời. Vợ chồng ly dị nhau, không chung thủy với nhau, đổ bỏ nhau một cách thản nhiên là chuyện đương nhiên. Cũng có người lại đổ lỗi cho chuyện hôn nhân và cuộc sống làm nên chuyện không may mắn, họ ước gì được đi đâu mình mong muốn hay được một lối sống tốt đẹp nào đó. Trong những thập niên trước, gia đình người Việt chúng ta ít bị ảnh hưởng của những tác động trong xã hội này. Nhưng ngày nay nền tảng gia đình của chúng ta cũng đang bị lung lay và đổ vỡ cũng đã xảy ra khá nhiều.

Đến đây rõ ràng rồi, có lẽ chúng ta cần xét lại xem chúng ta đã thay đổi từ đâu và bởi lý do gì. Ngày trước, trong xã hội Việt Nam, người chồng là chủ gia đình, có toàn quyền trong gia đình. Người chồng đi làm nuôi sống gia đình, cung cấp nhu cầu cho vợ con và quyết định tất cả mọi việc. Người vợ thì ở nhà, lo công việc nhà và chăm sóc con cái. Vì tùy thuộc chồng nên vợ một kinh tế, vợ chồng sống trong xã hội và sống bình ổn ấm áp sinh sống trong cuộc sống, người đàn bà ngày trước tùy thuộc chồng trong mọi quyết định. Ít khi nào người vợ dám nói hay làm điều gì trái ý chồng.

Trong thời trước một số các bà cũng học cao, cũng đi làm việc ngoài, nhưng ít ai có một vị trí quan trọng trong xã hội. Khi về nhà, họ hầu như không có quyền quyết định. Đó là định luật chung của xã hội Á Đông, mọi người đều chấp nhận, không bao giờ đặt thành vấn đề. Thậm chí họ cũng có những người vợ là nòng cốt trong việc học tập, nhưng những người đàn bà đó thì họ bỏ con và người chung quanh gièm chê.

Tuy nhiên, nói như thế không có nghĩa là ngày trước tất cả gia đình của chúng ta đều êm ấm, trên thuận dưới hòa. Thực ra, có nhiều ông chồng đã đi quá giới hạn của mình. Không những làm chủ gia đình mà còn cả xã hội một lãnh chúa. Có ông xem vợ như là món đồ mà mình đã bỏ tiền ra mua nên muốn sống thế nào tùy ý. Trong trường hợp cha mẹ chồng là người chồng và vợ và con, người vợ đó có khi trở thành tài sản chung của gia đình chồng và phải chịu đựng mọi người trong gia đình chồng. Vì quan niệm trọng nam khinh nữ, trong nhiều gia đình, người vợ không những phải phục vụ chồng và gia đình chồng, mà còn phải làm theo ý chồng trong mọi sự. Không bao giờ được có một tiếng nói hay ý kiến gì. Nếu làm điều gì trái ý chồng, có thể bị chồng đánh đập mà không ai bênh vực.

Nhưng người đi xa với vợ như thỏ thốt là bất công và tàn nhẫn. Nhưng đi đâu đáng buồn là ngày nay, trong xã hội do này, vẫn còn có những người chồng đi xa với vợ, như bà mẹ chồng đi xa với con dâu, cách tàn nhẫn trong những thế kỷ trước. Một số những ông chồng khác, tuy không đến nỗi ích kỷ với vợ quá tàn nhẫn như thế, nhưng cũng vẫn xem vợ là người thu c gai còp thỏp kém hơn chỉ không xem vợ bình đẳng với mình.

Đó là quan niệm sai lầm của văn hóa cũ và xã hội cũ. Ngày nay, sống trong xã hội mới, chúng ta lại chịu ảnh hưởng quá nhiều của văn hóa Tây phương, khiến thế thế trong gia đình bẽ mặt o lơn và đi sống cũng không hạnh phúc. Trong xã hội mới của xã hội, người phụ nữ được tôn trọng, có giá trị cao hơn trong xã hội cũ. Vợ mất kinh tế, người đàn bà không còn tùy thuộc chồng hoàn toàn như ngày xưa. Không những thế, có người còn có những chồng quan trọng ngoài xã hội hoặc đi làm đem về đáng lẽ nên hưởng hạnh phúc. Vì lý do đó, một số các bà đã thay đổi, xem thế những chồng hoặc không muốn phớt lờ những chuyện.

Nhưng người chuyên nghiên cứu đi sống gia đình của người ta nên Đông dưng cho biết rằng, nói chung, người đàn bà Việt Nam hay như vậy nên phải sống của xã hội mới dè dặt hơn và mau chóng hơn các ông. Trong khi các ông phải vất vả tìm một chỗ đứng trong xã hội thì các bà, vẫn bền tính kiên nhẫn và chịu khó, đã thành công một cách dễ dàng. Vì thành công với mất kinh tế, các bà muốn được tự lập và không cần đến sự bảo bọc của chồng nữa. Một số các bà còn đi xa hơn, muốn được tự do và bình quyền với chồng. Nhưng người vợ này không xem chồng là chủ gia đình và cũng không muốn vâng phục chồng.

Ích Lợi Của Vâng Phục

Hầu hết các ông được Chúa ban cho tính bực tức, nghĩ gì thì nói ra ngay. Các ông cũng thế những chồng ý những việc lớn và nhìn vẫn để một cách thế quát. Các bà trái lại, hay để ý đến tiểu tiết và ít khi nóng nảy, bày tỏ ngay những đi suy nghĩ trong lòng. Nói chung, các ông can đảm và thế những thế những hay nóng tính và thiêu kiên nhẫn. Các bà thì thế những trầm lặng, thế nhẫn và kiên nhẫn hơn, những lại nhút nhát và ít dám thế những đi với mẹ.

Khi vợ chồng tôn trọng ý kiến của nhau và vâng phục nhau thì sẽ bớt khuyêt, bù đắp cho nhau trong những những đi. Như đó có thể giúp ý kiến cho nhau và giúp nhau tránh những lỗi lầm trong đi sống. Nếu một người vợ không vâng phục chồng sẽ có những quyêt đi nh sai lầm trong việc giao tiếp với bên ngoài, trong những vẫn để lơn lao. Còn nếu người chồng không

nghe theo ý kiến của vợ sắp chồng và đi vào nếp sống chung quanh.

Có một bà vợ kia vì có cửa hàng buôn bán nên rất là vất vả. Khi thấy con cái đã lớn, bà xin chồng cho hai đứa con gái lớn nghỉ học để phụ giúp bà. Ông chồng không đồng ý, bảo rằng phải để cho con học hành đến nơi đến chốn. Bà vợ hơi buồn vì nghĩ rằng chồng không thông cảm với nỗi vất vả của mình. Dù vậy bà vẫn vâng lời chồng, tiếp tục lo việc buôn bán một mình. Sau một thời gian, khi các con đã học thành tài và có việc làm tốt, nghĩ lại bà thấy chồng nói đúng. Trong khi bà chỉ nghĩ đến nhu cầu hiện tại rồi rồi rồi, chồng của bà đã có cái nhìn xa hơn, rằng học hành. Ông nghĩ đến chuyện vợ lâu về dài, đến rồi rồi lại của con cái. Bây giờ bà cảm thấy Chúa vô cùng, vì Chúa đã giúp bà vâng lời chồng và tuân phục ý chồng. Nhờ đó các con của ông bà đã không bị dấn vào việc học hành.

Nguyên tắc chung để đời sống gia đình được êm ấm là: "Kính sợ Chúa Cha Mẹ mà vâng phục nhau." Chữ "nhau" nói đến sự hiệp đồng, hai chiều, có qua có lại. Theo nguyên tắc trên, người này vâng phục người kia, thì người kia cũng vâng phục người này. Mọi người này Chúa truyền cho mọi người, trong mọi hoàn cảnh. Không những vợ phải vâng phục chồng và con cái vâng phục cha mẹ, nhưng cũng có lúc chồng cần nghe theo ý kiến của vợ và cha mẹ cần nghe theo lời con cái. Mọi người trong gia đình vâng phục nhau trong tinh thần kính yêu Chúa và vâng lời Ngài.

Khi vợ chồng vâng phục nhau, cả hai đều thấy mình có giá trị, có thể giúp ích cho nhau và sự vui vẻ cùng nhau gây dựng hạnh phúc chung. Người nào, nếu trong gia đình chỉ một mình người này hay người kia chồng có quyền nêu ý kiến và quyết định mọi việc, người kia sợ buồn chán, thấy mình không có giá trị gì vì tiếng nói hay ý kiến của mình không được đề ý đến.

Hữu Quê Cửa Không Vâng Phục

Trong đời sống theo quan niệm nam nữ bình quyền, nếp sống gia đình dễ bị lung lay vì không còn thế trên dưới. Vợ chồng không tôn trọng nhau và không cần đến nhau. Không những thế, trong nhiều gia đình vợ chồng còn cạnh tranh, ganh đua nhau hoặc tranh giành quyền hành với con cái và người chung quanh. Có một ông chồng kia than với bạn: "Tôi không muốn vợ tôi đi làm nữa, vì tôi khi đi làm đem tiền về, cách nói năng của bà đã đổi khác." Đây thật là đi ngược đáng tiếc. Thay vì dùng sự đùm bọc và tạo điều kiện cho hạnh phúc gia đình, chúng ta đã đem đến cho họ phá hủy hạnh phúc gia đình chúng ta.

Chúng ta thấy rằng ngày trước, dù biết rằng mình có thể có Chúa hay không, người đàn bà Việt Nam thường vẫn phớt lờ và bỏ qua sự hướng dẫn của Chúa. Nhưng trong xã hội mới ngày nay, nhiều người không muốn vâng phục Chúa nữa. Đó chính là nguyên nhân dẫn đến những nạn đói trong gia đình. Một số các ông chồng than: "Bà vợ tôi bỏ qua Mối liên hệ thay đổi nhu cầu quá, tôi nói gì cũng không nghe, nhiều lúc còn lý luận, cãi lộn hay bắt bớ tôi nữa." Có ông thì nói: "Bây giờ qua đây đàn bà có giá hơn đàn ông, các bà muốn nam nữ bình quyền thì mình phải chịu thôi chứ biết làm sao!"

Văn hóa là sản phẩm của con người, có thể đi đến những cực đoan cũng như khuynh hướng đi lệch. Khi chúng ta áp dụng văn hóa vào đời sống, dù là văn hóa Đông phương hay Tây phương, chúng ta sẽ không thấy thấy lòng và cũng không đạt được hạnh phúc thật. Nguyên tắc thông thường mà ai cũng biết là: muốn sống tốt thì phải có cái máy cho đúng hiểu năng và đức lâu bền, chúng ta phải theo dõi chế độ của người cho ra cái máy đó. Thế nhưng nếu như, để đời sống quân bình, gia đình hạnh phúc, chúng ta phải sống theo tiêu chuẩn của Thiên Chúa, là Đức đã thiết lập hôn nhân.

Khi Đức Chúa Trời tạo ra con người, Ngài đã tạo nên người nam và người nữ, thuộc hai phái tính khác nhau chứ không phải hai dạng cấp khác nhau. Thánh Kinh cho biết Chúa Trời tạo ra người nam và người nữ theo hình ảnh của Ngài và ban cho cả hai quyền quản trị muôn vật trên đất. Trong đó có Đức Chúa, đàn ông và đàn bà có giá trị như nhau.

Chân lý này được ghi lại trong sách Sáng thế ký như sau: "Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người như hình Ngài; Ngài đã tạo nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời. Ngài đã tạo nên người nam cùng người nữ. Đức Chúa Trời ban phúc cho loài người và phán rằng: hãy sinh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất. Hãy làm cho đất phì nhiêu, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời cùng các vật sống hành động trên mặt đất" (1:27-28).

Quan niệm rằng nam khinh nữ là sai lầm mà quan niệm nam nữ bình quyền cũng không đúng. Đức Chúa, người nam và người nữ có giá trị ngang nhau, nhưng Đức Chúa ban cho những phẩm chất khác nhau. Đàn ông và đàn bà được tạo ra theo hình ảnh của Thiên Chúa, nhưng Đức Chúa ban cho những tài năng và bản tính khác nhau, để mỗi người lãnh nhận trách nhiệm khác nhau. Trong gia đình cũng như ngoài xã hội, người nam và người nữ được Chúa đặt vào những vị trí khác nhau, với những vai trò khác nhau. Nhưng vị trí và vai trò đó thích hợp với những đức tính mà Chúa đã ban cho mỗi phái tính.

Ngày nay những người kiêu ngạo, muốn chứng tỏ mình quyên công Chúa đang tìm cách đi ngược lại những điều Chúa đã dạy. Họ cố gắng lãnh những công việc, đóng những vai trò đi ngược lại với bản chất tự nhiên mà Chúa đã dạy cho người nam và người nữ. Có người hãnh diện vì cho rằng mình đã phá vỡ được truyền thống phân biệt nam nữ. Họ thành công trong việc tranh đấu cho các bà những công tác của các ông, tranh đấu cho các ông những trách nhiệm dành riêng cho các bà. Những xã hội ngày nay đang bắt đầu gạt bỏ những hủ tục tại nơi vì con người cần tình dục để chứng minh trình và ý định của Chúa Kitô Hóa. Nhưng chúng rõ ràng nhất là gia đình đổ vỡ, con cái hư hỏng, nên đổ vỡ chung ngày càng suy đồi.

Đôi hôn nhân được xây dựng trên, chúng ta cần sống theo tiêu chuẩn mà Chúa thiết lập hôn nhân đã đặt ra. Tiêu chuẩn đó là:

1 Vợ vâng phục chồng như vâng phục Chúa, vì chồng là đầu vợ, khác nào Chúa Cơ Đốc là đầu Hội thánh.

2 Chồng phải yêu vợ như Chúa Cơ Đốc yêu Hội thánh, phó chính mình vì Hội thánh.

Nói như thế có nghĩa là, Chúa đặt người chồng làm chủ gia đình. Vợ phải vâng phục chồng, những chồng phải yêu thương vợ và hy sinh cho vợ. Theo một chỗ khác trong Kinh Thánh, Chúa dạy: Vợ vâng phục chồng và chồng vâng phục Chúa. Sách Phao-lô viết: "Đầu vợ, tôi muốn anh em biết Chúa Cơ Đốc là Đầu mọi người; người đàn ông là đầu người đàn bà, và Đức Chúa Trội là Đầu của Chúa Cơ Đốc" (I Cô-rinh-tô 11:3). Một người chồng vâng phục Chúa là người yêu vợ như Chúa dạy truyền.

Áp Dụng Nguyên Tắc Vâng Phục

Có nhiều ông khi biết Chúa dạy vợ phải vâng phục chồng thì vợ nhà bắt đầu sợ, đòi hỏi và bắt buộc vợ phải vâng phục mình trong mọi chuyện. Cũng có những bà khi biết Chúa dạy chồng phải yêu thương và hy sinh cho vợ thì đòi hỏi chồng phải yêu thương chỉ chu đáo, làm theo ý mình trong mọi sự. Nếu cả vợ lẫn chồng đều đòi hỏi người kia phải vâng theo Lời Chúa dạy trước, có thể khi đó chồng phải nhường nhịn nhau hơn là thu hút theo nhau.

Các ông và các bà có nhu cầu khác nhau nhưng bổ khuyết cho nhau, vì thế cả hai cần đến nhau. Các ông thì muốn được tôn trọng và kính phục, còn các bà muốn được yêu thương và chiụ chu ng. Chúa biết rõ nhu cầu đó nên Ngài phán: "Thế thì, mỗi người trong anh em phải yêu và mình như mình, còn vợ thì phải kính chồng" (Ê-phê-sô 5:33).

Dù sống ở Việt Nam hay bất cứ nơi nào, nếu gia đình chúng ta áp dụng tiêu chuẩn của Chúa, và vâng phục chồng, chồng yêu thương vợ, chúng ta chắc chắn sẽ có hạnh phúc. Tuy nhiên, các ông không đòi hỏi và vâng phục từ các rợi mỗi yêu thương. Các bà cũng không đòi hỏi chồng yêu thương mình từ các rợi mỗi vâng phục. Trái lại, cả hai người đều kính sợ Chúa mà vâng phục nhau, tức là cả hai đều hết lòng làm tròn bổn phận của mình từ các.

Rồi bất kể quê hương đến sống ở xứ nào, chúng ta phải dùng đến với nhau thay đổi. Một trong những thay đổi lớn nhất là giá trị và vị trí của mỗi người trong gia đình. Chúng ta phải thức tỉnh từ các những thay đổi đó và tôn trọng nhau như Lời Chúa dạy thì mỗi có thể giữ vững hạnh phúc gia đình.

Nếu vì hoàn cảnh, người chồng của chúng ta không còn uy quyền hay đưa ra cao ngoài xã hội, chúng ta vẫn kính phục vì người đó vẫn là chồng, là chủ gia đình chúng ta. Nếu vì nhu cầu và nhu khả năng, người vợ được thành công ngoài xã hội và có thể đóng góp tài chánh cho gia đình nhiều hơn chồng, trong gia đình người đó vẫn là vợ, vẫn phải quy phục của chồng, vẫn cần được chồng yêu thương và chăm sóc. Sẽ dĩ gia đình chúng ta có nạn đề là vì chúng ta đã đi vượt ra ngoài giới hạn của mình hoặc không sống đúng với vai trò mà Chúa đã định cho chúng ta.

Thực ra, người vợ nào cũng sẵn sàng vâng phục chồng nếu được chồng yêu thương và người chồng nào cũng sẵn sàng yêu thương vợ nếu biết rằng vợ luôn luôn vâng phục mình. Không những thế, các ông sẵn nhiên được vợ kính phục nếu các ông sống đúng với vai trò người chồng. Các bà cũng sẵn nhiên được chồng yêu thương khi các bà sống đúng với vai trò người vợ.

Khi các bà mệt mỏi, thu nhập thấp, các ông không nên lấy uy quyền bắt nạt những hãy thương và nghĩ đến phúc lợi của vợ. Thông thường thì, khi được chồng yêu thương chiụ chu ng, các bà cũng không nên lấy quyền chồng như các đợi mình để đi sở hữu ng đến của chồng. Lúc đó người vợ sẽ vui vẻ thu nhập thấp chồng hơn và người chồng lại càng yêu thương vợ hơn nữa.

Có nhiều ông thích ng hay muốn làm theo ý mình, đi đâu làm gì không cho vợ biết, nhưng vợ đi đâu làm gì thì phải xin phép. Như thế là hơi bất công. Có ông thì muốn mời bạn về nhà lúc nào thì mời, không cần biết vợ mình có khoẻ hay có thì giờ hay không. Nhiều người nghĩ rằng làm như thế mới oai, mới chàng tử mình là người có quyền trong gia đình. Thực ra, trong mối chuyện vợ chồng hai ý nhau là đi đâu phải cùng không có gì là đáng xấu hổ. Người làm như thế chàng tử mình là người bất đi đâu và đáng kính.

Một ví dụ khác, chàng hôn nhân cần vợ thăm cha mẹ, người vợ có thể tự ý lấy xe đi nhưng vì tôn trọng chàng và vâng phục chàng, người vợ nên hỏi ý chàng. Trong trường hợp đó, nếu ông chàng là người thích ng và nghĩ đến phúc lợi của vợ, sẽ vui vẻ để cho vợ đi. Khi vợ chàng đi xa với nhau như thế, người vâng phục chàng không thấy mình bỏ thời giờ mà người chi u vợ cũng không thấy mình bỏ vợ làm quý. Người con, nếu vợ xem thích ng chàng hay làm quý chàng, làm việc gì cũng theo ý, người chàng sẽ bớt bớt khó chịu và sẽ dùng quyền làm chàng áp chế vợ. Trường hợp như thế, nếu người chàng thi u yêu thích ng và không thi u như trong cách cư xử với vợ, người vợ sẽ thấy rất khó vâng phục chàng.

Cũng như lòng chân thật và tha thứ, tinh thần vâng phục trong hôn nhân phải là đi u hợp tình. Không phải chàng người đàn bà phải đặt mình dưới quyền của chàng, nhưng người đàn ông cũng đặt mình dưới quyền của Chúa, sẵn sàng yêu thích ng và tôn trọng người bạn đời của mình. Vâng phục là một trong những yếu tố giúp chúng ta gây dựng một gia đình hạnh phúc bền lâu (còn tiếp).

Minh Nguyên

Chàng Trình Phát Thanh Tin Lành